

Nemoc vládců.

(k zamyšlení)

Tímto zamyšlením není míněna přímo nemoc, coby chorobný stav v dnešním pojetí, nýbrž stav funkční hodnoty a způsobilosti dotčeného vládce mít moc nad tím, čemu a komu vládne. Avšak, ujasněme si ihned na počátku samotný pojem, vyjádřený slovem.

Moc řeči dává slovu „nemoc“ význam nemohoucnosti, tedy neschopnosti činit věci tak, aby vznikala harmonie pro sílu tvořivého vzestupu člověka a jeho okolí. Ve smysluplnosti a povznášející tvůrčí radosti v tom, co činí či činiti chce. Ať už je to ve způsobu myšlení, nebo přímo v každodenním vnějším konání. Neboť vlada, stejně jako vládnutí, patří slovnímu výrazu pro formování ladu, tedy vzájemné harmonie všech dotčených prvků, dějů a souvislostí.

Žel stalo se, že „nemoci“ byl postupně přiřazen „patologický stav“ a „vládě“ větší či menší forma svrchovaného násilí a nezřídka nesourodého nátlaku. A tak se léčí nemoc či řeší společenský problém, nikoli však příčina a vládne se nikoli úsilím o soulad - harmonii, ale násilím ve smyslu „ty udělej, co já chci a co já považuji za správné a potřebné“, „vím to přece lépe“! Nu a v tom je tisíciletá příčina naprosté neřešitelnosti podstaty i smyslu lidských životů dnešních dnů. Ano, je zde tzv. právo silnějšího, coby formujícího zákona přírody a vesmíru, ale přece jen člověk má navíc, hodně navíc, než aby byl jen stádním zvířetem. Pokud ovšem pod pojmem práva síly nechápeme jen hrubé formy pozemského násilí nebo nezřídka vrtkavé právo „zákonodárné“.

Než, uveďme si příklad z historie, třeba v osobnosti Alexandra Velikého. Velký dobyvatel a vynikající vojevůdce, jenž neprohrál žádnou bitvu a „dobył“ a kolonizoval velká území blízkého a středního východu. A „propojil“ kultury Tak nějak promlouvají „prameny“. Ale prameny už tolik neoslavují smysl úsilí jeho a jeho spojenců. Nastává ihned otázka: „Komu a čemu tím vším prospěl?“ Co vedlo jeho bojovníky, stejně jako bojovníky „nepřátel“, k masovému zabíjení? Vždyť se ti lidé ani neznali. A zamyslí se snad někdo nad tím, že táhla-li krajinami jeho vojska, stejně jako vojska „nepřátel“, zůstávala po nich zpravidla jen spoušť. Neboť taková tažení vyžadují nejen prostor pro pohyb, ale i zázemí, coby potravu, nápoje, odění, prostor pro očistu a oddech, výcvik a povyražení, nástroje a dílny, také však zázemí pro vyměšování. Uvědomme si tisícíhlavá „lidská i zvířecí stáda“. Kdy drancování s násilím bylo součástí jejich „žoldu“...! Co z toho asi tak měli různorodí obyvatelé mnohých osad a sídlišť, jejichž kraji vojska táhla? Co lidstvo vůbec?

Podobný pohled se nám zajisté nabízí na dobyvačné, koloniální a válečná tažení Řeků, Keltů, Římanů, Tutonů, tzv. hord Mongolů a Tatarů, i oněch „spanilých“ tažení křesťanů do „svaté“ země, pak expanze Osmanů, koloniální nátlak a násilí západoevropských zemí středověku a počínajícího novověku, včetně světových válek...! Válek každého s každým, jež vlastně nikdy neskončily, majíce jen proměnnou „tvář“ a sílící mnohostrannou vinu.

Také ono „nezabiješ a nepokradeš!“ je jak vidno jen „moralistický“ apel na ty slabší, nemajíce zjevně vůbec „nic společného“ se skutečnou „mocí vládců“, „odpovědných“ vůdců a dobyvatelů! Neboť ta údajná moc nespočívala skoro nikdy v síle skutečné lidskosti, tedy radostném, pevném a smysluplném rozvoji jednotlivce ve společnosti a společnosti tak samotné, nýbrž jen v nesmyslné chtivosti páru nemocných s množstvím jejich stoupenců a souvěrců. Dle dnešní medicínské diagnostiky spíše ... porouchaných osobností. Žel i tzv. obranné války a revoluce se téměř vždy zvrhly, což dokládají třeba i války husitské. Což se novodobě týká i různých rebélií a protestních demonstrací.

Občas lze slyšet slova, že „válka je utrpení nevinných“, ale takové pojetí zdaleka neobsahuje skutečné vědění. Vědění, jež spočívá v odpovědnosti každého za pohyb vlastního života. Neboť vše má mnohem hlubší souvislosti, kdy nic se neděje bez příčiny. Příčiny, jež žel spočívá vždy v nevědomosti a svévoli člověka, jenž nechce žít živou skutečností. Skutečnost veškerenstva, jehož je člověk se svými výdobytky a poznáním jen nepatrnou částí. Snad by se k tomu všemu dalo ještě říci; vzestup tzv. civilizací byl vždy jen pádem lidství...!

Dotkneme se dnešních dnů. Dnů hemžení pokynů, příkazů a odborných doporučení i vládních opatření, například kolem koronaviru nebo také vysoce propagovanými „snahami“ svobody prostřednictvím svobody slova a tzv. svobodných voleb ... do čehokoli. Nejde však v tomto zamyšlení o to posuzovat míru snažení vládnoucích, neboť ti dělají to, co vskutku umí a čemu možná mnozí i věří, nýbrž jde o hledání a nalezení důstojné cesty „jak z toho ven“.

Kdo má smysl pro pořádek a vůli být člověkem, ten jasně „vidí“, odkud vane vítr. Totiž „ne má vůle se staň“, ale vůle ... koho vlastně? Pohyb občana, coby stavebního kamene společností, i jejich myšlení jsou regulovány volenými zástupci. Ukázněnost je nahrazena osočováním, vyhledávání chyb druhých, osobností s mnoha prázdnými slovy nejen volených ale i nevolených zástupců a nezástupců. Kdy svoboda samotné volby končí ještě před vhozením lístku do urny. Neboť ruka voliče je již cíleně manipulována „veřejným míněním“. Míněním, jež je silně dotvářeno spotřebitelským myšlením ... ve smyslu; zabývejte se druhořadým a nepotřebným a pořizujte si věci, které vlastně ani tolik nepotřebujete. A těmi věcmi jsou míněny i všechny informace sdělovacích prostředků a také způsob jak s nimi má člověk nakládat. V očekávání a požadavku, že obyčejní lidé vše ukázněně a poslušně splní. Nebo snad lze považovat dnešní představitele „vlád“ vyspělých i nevyspělých zemí za vzory? Vzory, jež jasně a kultivovaně a s plnou odpovědností všem jasně sdělí, jaký smysl má lidský život a co je k životu skutečně potřebné. Nu a také komu dluží jejich země ty biliony? A jak je možné nezodpovědně žít stále na dluh s...miliardy sem, miliardy tam...? Tzv. obyčejný občan by byl již dávno v exekuci nebo za mřížemi. A co vůle těch mnohých, kteří odmítají stávající způsoby volební a povolební?

Žel málokdo si cele spojí úzké souvislosti mezi příčinou a následkem, kdy jakákoli volba je vlastně rozhodnutím jedince, za níž ale nese před zákonitostmi přírody, vesmíru a života vůbec plnou zodpovědnost. Tedy za vědomé přijetí toho, co se mu v následku dříve nebo později nějakou formou osobně vrátí, ať už v ryze nepříznivé osobní souvislosti nebo v nelibém až tísnícím tlaku společnosti, v níž právě žije.

Ano, koronavirus, stejně jako třeba kůrovec, či smog a odpady, stav politiky a kultury, nejsou příčinami nýbrž následkem. Následek volby. Nejen volby či nevolby do zastupitelstev, sněmovny či senátu. A takový výsledek veřejné volby vždy spustí vlny nevole, handrkování a osočování. A voliči při tom „fandí“ jedné či druhé straně, aniž by si uvědomili, že „zdarma“ dali svou vlastní zodpovědnost do rukou jiných. Nu ale to je velké provinění proti lidské přirozenosti, neboť tím se člověk stal dobrovolně podřadným vazalem. Ono totiž lidskou společnost nelze řídit a budovat „shora“, tedy zastupiteli a vládami či nadnárodními sdruženími, navíc odněkud a kýmkoli, nýbrž vždy musí být stavěno na odpovědnosti za vlastní rozhodnutí. Od jednotlivce k obci, od obce k samosprávným územím. Tak je prostě a od nepaměti postaven nosný zákon lidského života ve společenství.

A je-li pak společenství založeno na jasné odpovědnosti každého jedince, jež je si vědom důsledků každého rozhodnutí zejména pro něj, pak jsou společnost a její nutní

představitelé o to více a plně „svou kůží“ zodpovědní za každé rozhodnutí. Nejen ve jménu svého lidu, ale i ve jménu hodnoty života ve skutečném bytí všehomíra. Život totiž netrestá, nýbrž jen bohatě vrací ... dnes žel rozmanitou přehršli odpadu a nevole, kteréž však musí být ze Země jednou bezpodmínečně odstraněny, včetně nenapravitelných strůjců.

Proto musí být každé lidské společenství budováno zevnitř, vědomě každým odpovědným člověkem. Plamenem věcného, spravedlivého i vstřícného úsilí nejprve na sobě, a pak ve svém blízkém okolí. A mají-li jít věci dál, tak zástupci vědomých lidí jsou samo sebou vzory svým chováním, rozhledem, tvůrčí věcností i na vyšší úrovni života. Člověk zde totiž není proto, aby bezhlavě spotřebovával hojnosti darů této země a tvůrčí činnosti jiných forem života a dělal, co se mu zlíbí, ale aby tvořil. Nikoli jen jakési HDP, dluhy a sliby či nahodilá opatření, anebo věci nepotřebné ba dokonce škodlivé. Protože přenechat odpovědnost za svůj život druhým, je znakem nemohoucnosti s umíráním jakýchkoli hodnot. Člověk však je a má být více než zvíře! Všichni tvorové nás obklopující přírody jsou totiž dnes mnohem cennější pro pohyb života než dnešní člověk.

K obratu a proměně ale nezbytně potřebuje ten dnešní člověk skutečné vědění, plné vědění o všech zákonitostech života. Nikoli jen dílčí jednostranné poznání zájmových menšin a zjištěných skupin, které „nadřazeně“ vědí vše lépe než ti druzí, než zákonitý pohyb života sám.

V Komni 20. 10. 2020